

O'REILLY®

Architektura aplikacji w Pythonie

TDD, DDD i rozwój mikrousług reaktywnych

Helion

Harry Percival
Bob Gregory

Tytuł oryginału: Architecture Patterns with Python: Enabling Test-Driven Development, Domain-Driven Design, and Event-Driven Microservices

Tłumaczenie: Łukasz Piwko

ISBN: 978-83-283-7126-2

© 2020 Helion SA

Authorized Polish translation of the English edition of Architecture Patterns with Python ISBN 9781492052203 © 2020 Harry Percival and Bob Gregory

This translation is published and sold by permission of O'Reilly Media, Inc., which owns or controls all rights to publish and sell the same.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiejkolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autorzy oraz Helion SA dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autorzy oraz Helion SA nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion SA

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/arappy>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:

<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/arappy.zip>

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Wstęp	9
Wprowadzenie	17

Część I. Budowa architektury wspierającej modelowanie domeny

1. Modelowanie domeny	25
Czym jest model domeny	25
Język domeny	28
Testy jednostkowe modeli domeny	28
Klasy danych są idealne dla obiektów wartości	33
Obiekty wartości a jednostki	35
Nie wszystko musi być obiektem — funkcja usługi domeny	37
Magiczne metody Pythona umożliwiają posługiwanie się modelami w standardowy sposób	38
Wyjątki także mogą wyrażać koncepcje domeny	38
2. Wzorzec Repozytorium	41
Zapisywanie modelu domeny	42
Trochę pseudokodu — czego będziemy potrzebować?	42
Zastosowanie zasady odwrócenia zależności do dostępu do danych	43
Przypomnienie — nasz model	43
„Normalny” sposób — model zależy od ORM	44
Odwrócenie zależności — ORM zależy od modelu	45
Wprowadzenie do wzorca Repozytorium	48
Abstrakcja repozytorium	49
Gdzie tkwi haczyk	50

Budowa imitacji repozytorium na potrzeby testów nie jest łatwa	53
Czym są porty i adaptery w Pythonie	54
Podsumowanie	54
3. Interludium na temat powiązań i abstrakcji	57
Abstrakcja stanu wspomaga testowanie	58
Wybór właściwych abstrakcji	61
Implementacja wybranych abstrakcji	62
Testowanie od brzegu do brzegu z imitacjami i wstrzykiwaniem zależności	64
Czemu by nie użyć biblioteki łatek?	65
Podsumowanie	68
4. Pierwszy przypadek użycia — API Flask i warstwa usług	69
Łączenie naszej aplikacji z prawdziwym światem	71
Pierwszy test kompleksowy	71
Prosta implementacja	72
Błędy wymagające sprawdzenia bazy danych	73
Wprowadzenie warstwy usług i testowanie jej za pomocą FakeRepository	74
Typowa funkcja usługowa	76
Dlaczego wszystko nazywa się usługą	78
Rozmieszczenie plików w folderach, aby uzyskać przejrzysty obraz struktury	79
Podsumowanie	80
Zasada odwrócenia zależności w praktyce	80
5. TDD na wysokich i niskich obrotach	83
Jak wygląda nasza piramida testów?	83
Czy przenieść testy warstwy domeny do warstwy usługowej?	84
Wybór rodzaju testów do napisania	85
Wysokie i niskie obroty	86
Całkowite oddzielenie testów warstwy usługowej od domeny	86
Rozwiązanie — przeniesienie wszystkich zależności domeny do konfiguracji testów	87
Dodawanie brakującej usługi	87
Ulepszanie testów kompleksowych	89
Podsumowanie	90
6. Wzorzec Jednostka Pracy	91
Jednostka pracy współpracuje z repozytorium	91
Testy integracyjne jednostki pracy	93

Jednostka pracy i jej menedżer kontekstu	94
Prawdziwa jednostka pracy używa sesji SQLAlchemy	95
Imitacja jednostki pracy do testów	96
Używanie jednostki pracy w warstwie usługowej	97
Testy zatwierdzania i wycofywania zmian	98
Zatwierdzenia jawne i niejawne	98
Przykłady — użycie jednostki pracy do grupowania operacji w jednostkę atomową	99
Przykład 1. Realokacja	99
Przykład 2. Zmiana liczebności partii	100
Porządkowanie testów integracyjnych	100
Podsumowanie	101
7. Agregaty i granice spójności	103
Czemu nie wykonać wszystkiego w arkuszu kalkulacyjnym?	104
Niezmienniki, ograniczenia i spójność	104
Niezmienniki, współbieżność i blokady	104
Czym jest agregat	105
Wybór agregatu	106
Jeden agregat = jedno repozytorium	109
Kwestia wydajności	110
Optymistyczna współbieżność a numery wersji	111
Opcje implementacji numerów wersji	113
Sprawdzanie zgodności z regułami integralności danych	114
Wymuszanie przestrzegania zasad dotyczących współbieżności za pomocą poziomów izolacji bazy danych	115
Przykład pesymistycznej kontroli współbieżności — SELECT FOR UPDATE	116
Podsumowanie	117
Część I — podsumowanie	118

Część II. Architektura sterowana zdarzeniami

8. Zdarzenia i szyna wiadomości	123
Jak nie narobić bałaganu	124
Pilnujemy porządku w kontrolerach sieciowych	124
Dbajmy też o porządek w modelu	125
To może warstwa usługowa	125
Zasada pojedynczej odpowiedzialności	126

Wielkie wejście szyny wiadomości	127
Model rejestruje zdarzenia	127
Zdarzenia to proste klasy danych	127
Model zgłasza zdarzenia	127
Szyna wiadomości wiąże zdarzenia z procedurami obsługi	128
Opcja 1. Warstwa usługowa odbiera zdarzenia z modelu i umieszcza je w szynie wiadomości	129
Opcja 2. Warstwa usług sama zgłasza zdarzenia	130
Opcja 3. Jednostka pracy publikuje zdarzenia w szynie wiadomości	131
Podsumowanie	134
9. Szyna wiadomości w pełnej krasie	137
Nowy wymóg prowadzi do opracowania nowej architektury	138
Zmiana architektury — wszystko będzie procedurą obsługi zdarzeń	139
Zamiana funkcji usługowych na procedury obsługi wiadomości	140
Teraz szyna wiadomości odbiera zdarzenia od jednostki pracy	142
Wszystkie testy także napiszemy pod kątem zdarzeń	143
Tymczasowa brzydka sztuczka — szyna wiadomości musi zwracać wyniki	144
Modyfikacja API, aby działał ze zdarzeniami	144
Implementacja nowego wymogu	145
Nasze nowe zdarzenie	146
Próba nowej procedury obsługi	146
Implementacja	147
Nowa metoda modelu domeny	148
Opcja — testy jednostkowe procedur obsługi zdarzeń w izolacji przy użyciu imitacji szyny wiadomości	149
Podsumowanie	151
Co osiągnęliśmy	151
Po co to wszystko	151
10. Polecenia i procedury obsługi poleceń	153
Polecenia i zdarzenia	153
Różnice w zakresie obsługi wyjątków	154
Zdarzenia, polecenia i obsługa błędów	156
Synchroniczne wychodzenie z błędów	159
Podsumowanie	160

11. Architektura oparta na zdarzeniach — integracja mikrouslug za pomocą zdarzeń	163
Rozproszona kula błota i myślenie rzeczownikami	163
Obsługa błędów w systemach rozproszonych	166
Alternatywa — rozprężenie pod względem czasowym przy użyciu wiadomości asynchronicznych	167
Użycie kanału publikacji-subskrypcji Redis do integracji	168
Test kompleksowy, który to wszystko sprawdzi	169
Redis to kolejny cienki adapter wokół naszej szyny wiadomości	170
Nowe zdarzenie wyjściowe	171
Zdarzenia wewnętrzne i zewnętrzne	172
Podsumowanie	172
 12. Wzorzec podziału odpowiedzialności między polecenia i zapytania (CQRS)	175
Modele domeny służą do zapisu	175
Większość klientów nie kupi waszych mebli	177
Post-Redirect-Get i CQS	178
Trzymajcie się mocno	180
Testowanie widoków CQRS	180
Opcja „oczywista” — użycie istniejącego repozytorium	181
Twój model domeny nie jest zoptymalizowany pod kątem operacji odczytu	182
Oczywista opcja 2 — użycie ORM	182
SELECT N+1 i inne sprawy związane z wydajnością	183
Czas całkiem obniżyć loty	183
Aktualizacja tabeli modelu odczytu za pomocą procedury obsługi zdarzeń	184
Zmiana implementacji modelu odczytu jest łatwa	186
Podsumowanie	187
 13. Wstrzykiwanie zależności (i bootstrapping)	189
Zależności jawne i niejawne	189
Czy jawne zależności nie są dziwne i nie pachną Javą?	192
Przygotowywanie procedur obsługi — ręczne wstrzykiwanie zależności przy użyciu domknięć i funkcji częściowych	194
Alternatywa z użyciem klas	195
Skrypt rozruchowy	195
Przekazywanie procedur obsługowych do szyny wiadomości w czasie działania programu	198
Użycie funkcji rozruchowej w punktach wejścia	199
Inicjalizacja DI w testach	200

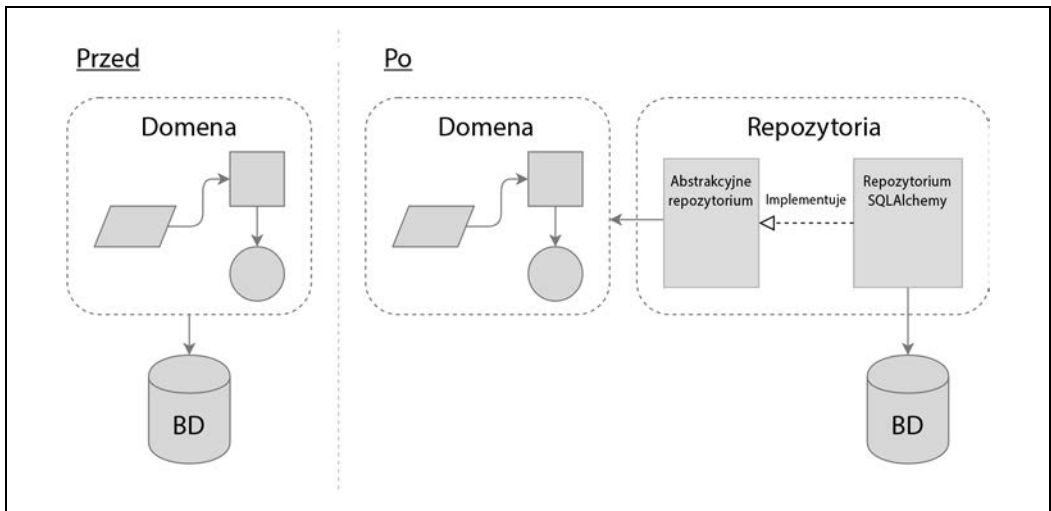
Prawidłowe tworzenie adaptera — działający przykład	201
Definicja implementacji abstrakcyjnej i konkretnej	201
Utworzenie fałszywej wersji dla testów	202
Prawdziwy test integracyjny	203
Podsumowanie	204
Epilog	207
A Podsumowanie — schemat i tabela	223
B Szablon struktury projektu	225
C Wymiana infrastruktury — wszystko za pomocą CSV	233
D Repozytorium i Jednostka Pracy w Django	239
E Walidacja	247

Wzorzec Repozytorium

Czas spełnić obietnicę, że użyjemy zasady odwrócenia zależności w celu rozłączenia naszej logiki podstawowej od spraw dotyczących infrastruktury.

W tym rozdziale opisujemy wzorzec **Repozytorium** (ang. *Repository*), który upraszcza abstrakcję nad magazynem danych, umożliwiając oddzielenie warstwy modelu od warstwy danych. Pokażemy konkretny przykład, jak taka uproszczona abstrakcja ułatwia testowanie naszego systemu dzięki temu, że ukrywa kwestie związane z obsługą bazy danych.

Na rysunku 2.1 znajduje się schemat pokazujący, co chcemy zbudować — obiekt *Repozytorium* osadzony między naszym modelem domeny i bazą danych.

Rysunek 2.1. Przed zastosowaniem wzorca Repozytorium i po jego użyciu

Kod źródłowy do tego rozdziału znajduje się w archiwum na serwerze FTP (<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/arappy.zip>), w folderze r02.

Zapisywanie modelu domeny

W rozdziale 1. zbudowaliśmy prosty model domeny mogący alokować zamówienia w partiach produktów dostępnych na stanie. Napisanie testów do tego kodu nie sprawia nam trudności, ponieważ nie jest on od niczego zależny i nie wymaga konfiguracji żadnej infrastruktury. Gdybyśmy użyli bazy danych lub interfejsu API i utworzyli dane testowe, nasze testy byłyby trudniejsze do napisania i utrzymania.

Niestety wcześniej czy później będziemy musieli oddać nasz idealny mały model w ręce użytkowników i narazić go na trudy prawdziwego świata zdominowanego przez arkusze kalkulacyjne, przeglądarki internetowe i wyścigi do zasobów. W kilku kolejnych rozdziałach zajmujemy się sposobami połączenia naszego wyidealizowanego modelu domeny ze stanem zewnętrznym.

Zamierzamy pracować przy użyciu technik zwinnych, a więc naszym priorytetem będzie uzyskanie minimalnej funkcjonalności produktu w jak najkrótszym czasie. W tym przypadku będzie to sieciowy interfejs API. W prawdziwym projekcie może od razu przeszlibyśmy do kompleksowych testów i zaczęlibyśmy podłączać framework sieciowy, testując wszystko od zewnątrz.

Wiemy jednak, że bez względu na wszystko, w końcu będziemy potrzebowali jakiegoś magazynu danych, a ponieważ to jest podręcznik, możemy sobie pozwolić na wybór bardziej tradycyjnej metody działania od podstaw i zacząć już teraz zastanawiać się nad magazynowaniem i bazami danych.

Trochę pseudokodu — czego będziemy potrzebować?

W trakcie budowy pierwszego punktu końcowego API wiemy, że będziemy musieli napisać kod wyglądający mniej więcej tak, jak poniższy.

Tak będzie wyglądał nasz pierwszy punkt końcowy API

```
@flask.route.gubbins
def allocate_endpoint():
    # Pobranie pozycji zamówienia z ządania
    line = OrderLine(request.params, ...)
    # Załadowanie wszystkich partii z BD
    batches = ...
    # Wywołanie usługi domeny
    allocate(line, batches)
    # Zapisanie alokacji w bazie danych
    return 201
```


Używamy biblioteki Flask, ponieważ jest lekka, ale nie musisz być jej użytkownikiem, aby zrozumieć treść tej książki. W istocie pokażemy Ci, jak sprawić, aby wybór frameworku był tylko drobnym detałem.

Będziemy potrzebować sposobu na pobieranie informacji o partii z bazy danych i utworzenie z nich obiektów naszego modelu domeny oraz będziemy potrzebować sposobu na zapisanie ich z powrotem w bazie danych.

Zastosowanie zasady odwrócenia zależności do dostępu do danych

Jak wspomnieliśmy we wstępie, architektura warstwowa to często stosowany sposób konstrukcji systemu, który ma interfejs użytkownika, logikę i bazę danych (rysunek 2.2).

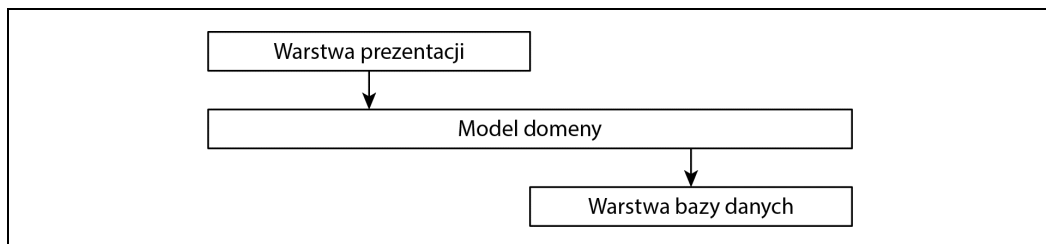

Rysunek 2.2. Architektura warstwowa

Bardzo podobna jest struktura *Model-View-Template* (model-widok-szablon) systemu Django, a także architektura MVC (ang. *Model-View-Controller* — model-widok-kontroler). W każdym przypadku chodzi o rozdzielenie warstw (co jest dobrym pomysłem) i sprawienie, aby każda z nich zależała tylko od tej, która znajduje się pod nią.

My jednak chcemy, aby nasz model domeny nie miał *w ogóle żadnych zależności*¹. Nie chcemy, aby sprawy związane z infrastrukturą wpływały na nasz model domeny i spowalniały nasze testy jednostkowe lub utrudniały nam wprowadzanie zmian.

Dlatego, jak zapowiedzieliśmy we wstępie, o naszym modelu będziemy myśleć tak, jakby był „wewnątrz”, a zależności będą wpływały do jego wnętrza. Czasami takie podejście jest nazywane **architekturą cebulową** (ang. *onion architecture*) — rysunek 2.3.

Rysunek 2.3. Architektura cebulowa

Przypomnienie — nasz model

Przypomnijmy sobie nasz model domeny (rysunek 2.4) — alokacja to działanie polegające na połączeniu `OrderLine` z `Batch`. Alokacje zapisujemy jako kolekcje w naszym obiekcie `Batch`.

¹ Mamy raczej na myśli: „żadnych stanowych zależności”. Zależność od biblioteki pomocniczej jest w porządku, w przeciwieństwie do zależności od ORM lub frameworku sieciowego.

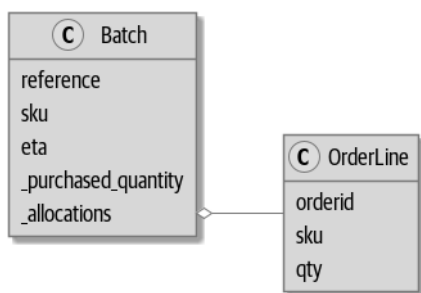
Czy to są porty i adaptery?

Osoby czytające o wzorcach architekuralnych czasami zadają sobie następujące pytania:

Czy to porty i adaptery? Czy to architektura sześciokątna? Czy to jest to samo, co architektura cebulowa? A co z czystą architekturą? Czym jest port, a czym jest adapter? Dlaczego ludzie wymyślają tyle różnych nazw dla jednej rzeczy?

Choć niektórzy lubią rozvodzić się nad subtelnymi różnicami, wszystkie wymienione nazwy dotyczą tego samego, czyli sprowadzają się do zasady odwrócenia zależności: moduły wysokiego poziomu (domena) nie powinny zależeć od modułów niskiego poziomu (infrastruktury)².

W dalszych rozdziałach przyjrzymy się dokładniej kwestii „zależności od abstrakcji” i zastanowimy się, czy w Pythonie istnieje odpowiednik interfejsów. Zobacz także podrozdział „Czym są porty i adaptery w Pythonie” w dalszej części rozdziału.

Rysunek 2.4. Nasz model

Zobaczymy, jak można to przełożyć na relacyjną bazę danych.

„Normalny” sposób — model zależy od ORM

Jest mało prawdopodobne, aby ktokolwiek w tych czasach ręcznie wykonywał własne zapytania SQL. Praktycznie każdy używa jakiegoś frameworku generującego kod SQL na podstawie obiektów modelu.

Frameworki tego typu nazywają się **maperami obiektowo-relacyjnymi** (ang. *object-relational mappers* — ORM), ponieważ ich przeznaczeniem jest eliminacja luki koncepcyjnej między światem obiektów i modelowania domeny a światem baz danych i algebry relacyjnej.

Największą korzyścią z używania ORM jest możliwość *zignorowania spraw związanych z przechowywaniem*, co sprawia, że nie musimy nic wiedzieć o sposobie ładowania lub zapisywania danych.

² Mark Seemann napisał na ten temat doskonały wpis na blogu (<https://oreil.ly/LpFS9>).

To umożliwia nam utrzymanie naszej domeny wolnej od bezpośrednich zależności od konkretnych technologii zarządzania bazami danych³.

Jednak po lekturze typowego kursu na temat SQLAlchemy stworzysz coś w poniższym stylu.

Deklaratywna składnia SQLAlchemy, model zależy od ORM (orm.py)

```
from sqlalchemy import Column, ForeignKey, Integer, String
from sqlalchemy.ext.declarative import declarative_base
from sqlalchemy.orm import relationship
```

```
Base = declarative_base()
```

```
class Order(Base):
    id = Column(Integer, primary_key=True)
```

```
class OrderLine(Base):
    id = Column(Integer, primary_key=True)
    sku = Column(String(250))
    qty = Integer(String(250))
    order_id = Column(Integer, ForeignKey('order.id'))
    order = relationship(Order)
```

```
class Allocation(Base):
    ...
```

Nie trzeba znać SQLAlchemy, aby dostrzec, że teraz nasz nieskazitelny model jest pełen zależności od ORM i zaczyna straszyć swoim wyglądem. Czy naprawdę można powiedzieć, że ten model ignoruje sprawy związane z obsługą bazy danych? Jak może być oddzielony od kwestii przechowywania, kiedy własności naszego modelu są wprost powiązane z kolumnami bazy danych?

Odwrócenie zależności — ORM zależy od modelu

Na szczęście to niejedyńy sposób, w jaki można używać SQLAlchemy. Alternatywą jest osobne zdefiniowanie schematu i *mapera* określającego sposób konwersji między tym schematem a naszym modelem domeny, co w SQLAlchemy nazywa się mapowaniem klasycznym (<https://oreil.ly/ZucTG>):

Bezpośrednie mapowanie ORM przy użyciu obiektów Table SQLAlchemy (orm.py)

```
from sqlalchemy.orm import mapper, relationship
```

```
import model ❶
```

```
metadata = MetaData()
```

```
order_lines = Table(❷
    'order_lines', metadata,
    Column('id', Integer, primary_key=True, autoincrement=True),
    Column('sku', String(255)),
    Column('qty', Integer, nullable=False),
    Column('orderid', String(255)),
```

³ W tym sensie używanie ORM jest przykładem zastosowania zasady odwrócenia zależności — zamiast zależności od sztywnego kodu SQL, tworzymy zależność od abstrakcji, czyli ORM. To jednak dla nas za mało, przynajmniej w tej książce!

ORM Django jest praktycznie taki sam, tylko bardziej restrykcyjny

Dla osób przyzwyczajonych do Django powyższy „deklaratywny” fragment kodu SQLAlchemy odpowiada takiemu:

Przykładowy ORM Django

```
class Order(models.Model):
    pass

class OrderLine(models.Model):
    sku = models.CharField(max_length=255)
    qty = models.IntegerField()
    order = models.ForeignKey(Order)

class Allocation(models.Model):
    ...
```

Sedno jest identyczne — klasy naszego modelu dziedziczą bezpośrednio z klas ORM, więc nasz model zależy od ORM. Nam jednak zależy, aby było odwrotnie.

W Django nie ma odpowiednika klasycznego mapera SQLAlchemy, ale w dodatku D pokazaliśmy przykłady, jak zastosować odwrócenie zależności i wzorzec Repozytorium w Django.

```
)

...

def start_mappers():
    lines_mapper = mapper(model.OrderLine, order_lines) ❸
```

- ❶ ORM importuje (albo „zależy” lub „wie o”) model domeny, nie odwrotnie.
- ❷ Definiujemy tabele i kolumny naszej bazy danych przy użyciu abstrakcji SQLAlchemy⁴.
- ❸ Gdy wywołujemy funkcję mapper, SQLAlchemy wiąże klasy naszego modelu domeny z różnymi zdefiniowanymi przez nas tabelami.

W efekcie tego wszystkiego, jeśli wywołamy funkcję start_mappers, będziemy mogli bezproblemowo załadować i zapisać egzemplarze modelu domeny z i do bazy danych. A jeśli nigdy nie wywołamy tej funkcji, nasze klasy modelu domeny pozostaną w błogiej nieświadomości istnienia bazy danych.

W ten sposób korzystamy z wszystkich zalet SQLAlchemy, w tym z możliwości używania alembic do migracji, i jednocześnie możemy wysyłać transparentne zapytania za pomocą naszych klas domeny, o czym wkrótce się przekonasz.

Przy pierwszej próbie budowy konfiguracji ORM dobrze jest napisać testy, jak w poniższym przykładzie.

⁴ Nawet w projektach, w których nie używamy ORM, często używamy SQLAlchemy razem z Alembic w celu deklaratywnego tworzenia schematów w Pythonie oraz zarządzania migracjami, połączeniami i sesjami.

```
def test_orderline_mapper_can_load_lines(session): ❶
    session.execute(
        'INSERT INTO order_lines (orderid, sku, qty) VALUES '
        '("order1", "RED-CHAIR", 12), '
        '("order1", "RED-TABLE", 13), '
        '("order2", "BLUE-LIPSTICK", 14)'
    )
    expected = [
        model.OrderLine("order1", "RED-CHAIR", 12),
        model.OrderLine("order1", "RED-TABLE", 13),
        model.OrderLine("order2", "BLUE-LIPSTICK", 14),
    ]
    assert session.query(model.OrderLine).all() == expected

def test_orderline_mapper_can_save_lines(session):
    new_line = model.OrderLine("order1", "DECORATIVE-WIDGET", 12)
    session.add(new_line)
    session.commit()

    rows = list(session.execute('SELECT orderid, sku, qty FROM "order_lines"'))
    assert rows == [("order1", "DECORATIVE-WIDGET", 12)]
```

- ❶ Wyjaśnienie dla czytelników nieznających pytest, do czego służy argument `session` w tym teście. Czytając tę książkę, nie musisz przejmować się szczegółami dotyczącymi frameworku pytest ani jego narzędziami, ale warto wiedzieć, że wspólne zależności dla swoich testów można definiować jako konfiguracje testów (ang. *fixtures*). Wówczas pytest wstrzyknie je do testów, które ich potrzebują, analizując ich argumenty funkcji. W tym przypadku jest to sesja bazy danych SQLAlchemy.

Te testy prawdopodobnie długo nie będą Ci się przydawać — jak się wkrótce przekonasz, po odwróceniu zależności ORM i modelu domeny pozostanie już tylko mały krok do zaimplementowania kolejnej abstrakcji, zwanej wzorcem Repozytorium, dla której pisanie testów będzie łatwiejsze i która zapewni prosty interfejs do imitowania dalszych testów.

Już teraz jednak osiągnęliśmy nasz cel odwrócenia tradycyjnych zależności — nasz model domeny pozostaje „czysty” i wolny od spraw infrastrukturalnych. Możemy wyrzucić SQLAlchemy i użyć innego ORM albo całkiem innego systemu przechowywania danych, a model domeny nie będzie wymagał w związku z tym żadnych zmian.

W zależności od tego, jakie funkcje pełni model domeny, a szczególnie jeśli odejdziemy daleko od paradygmatu obiektowego, zmuszenie ORM do dokładnie takiego zachowania, na jakim nam zależy, może być coraz trudniejsze i możemy być zmuszeni do wprowadzenia zmian w modelu domeny⁵. Jak to często bywa przy podejmowaniu decyzji architektonicznych, trzeba będzie pójść na kompromis. Filozofia Pythona przecież głosi: „Praktyczność ponad czystość!”.

W tym momencie nasz punkt końcowy API może wyglądać mniej więcej tak jak poniżej i moglibyśmy sprawić, aby działał poprawnie:

⁵ Szacunek dla niesamowicie pomocnych osób zajmujących się utrzymaniem SQLAlchemy, a w szczególności dla Mike’a Bayera.

```
@flask.route.gubbins
def allocate_endpoint():
    session = start_session()

    # Pobranie pozycji zamówienia z ządania
    line = OrderLine(
        request.json['orderid'],
        request.json['sku'],
        request.json['qty'],
    )

    # Załadowanie wszystkich partii z bazy danych
    batches = session.query(Batch).all()

    # Wywołanie naszej usługi domeny
    allocate(line, batches)

    # Zapisanie alokacji z powrotem w bazie danych
    session.commit()

    return 201
```

Wprowadzenie do wzorca Repozytorium

Wzorzec Repozytorium jest abstrakcją magazynu danych. Ukrywa mało istotne szczegóły dostępu do danych, udając, że wszystkie nasze dane znajdują się w pamięci.

Gdybyśmy mieli nieskończoną ilość pamięci w naszych laptopach, nie potrzebowalibyśmy żadnych nieporęcznych baz danych. Zamiast tego moglibyśmy w każdej chwili korzystać z naszych obiektów. Jak to by wyglądało?

Musimy skądś pobierać dane

```
import all_my_data

def create_a_batch():
    batch = Batch(...)
    all_my_data.batches.add(batch)

def modify_a_batch(batch_id, new_quantity):
    batch = all_my_data.batches.get(batch_id)
    batch.change_initial_quantity(new_quantity)
```

Choć nasze obiekty znajdują się w pamięci, musimy **gdzieś** je zapisać, aby móc skorzystać z nich także później. Do danych przechowywanych w pamięci moglibyśmy dodawać nowe obiekty, takie jak listy czy zbiory. Jako że obiekty te znajdują się w pamięci, nigdy nie musimy wywoływać metody `.save()`. Pobieramy tylko ten obiekt, który nas interesuje, i modyfikujemy go w pamięci.

Abstrakcja repozytorium

Najprostsze repozytorium ma tylko dwie metody: `add()`, służącą do dodawania nowych elementów, i `get()`, służącą do pobierania wcześniej dodanych elementów⁶. Trzymamy się sztywno tych metod dostępu do danych w naszej domenie i warstwie usług. Taka prostota z wyboru powstrzymuje nas przed powiązaniem modelu domeny z bazą danych.

Poniżej pokazujemy, jak wyglądałaby nasza abstrakcyjna klasa bazowa (ang. *abstract base class* — ABC).

Najprostsze możliwe repozytorium (repository.py)

```
class AbstractRepository(abc.ABC):

    @abc.abstractmethod ❶
    def add(self, batch: model.Batch):
        raise NotImplementedError ❷

    @abc.abstractmethod
    def get(self, reference) -> model.Batch:
        raise NotImplementedError
```

- ❶ Wskazówka na temat korzystania z języka Python: `@abc.abstractmethod` sprawia, że abstrakcyjne klasy bazowe w Pythonie mogą „działać”. Python nie pozwoli na utworzenie egzemplarza klasy, która nie implementuje wszystkich metod abstrakcyjnych (`abstractmethod`) klasy nadrzędnej⁷.
- ❷ `raise NotImplementedError` to ogólnie dobre rozwiązanie, ale nie jest ani wystarczające, ani niezbędne. W praktyce w metodach abstrakcyjnych można zaimplementować prawdziwe zachowania, do których mogą odwoływać się podklasy.

Abstrakcyjne klasy bazowe, kaczce typizowanie i protokoły

W tej książce używamy abstrakcyjnych klas bazowych tylko w celach dydaktycznych — w nadziei, że pomogą nam wyjaśnić, czym jest interfejs abstrakcji repozytorium.

W rzeczywistej pracy zdarzało nam się usuwać takie klasy z kodu produkcyjnego, ponieważ Pythonowi zbyt łatwo przychodzi ich ignorowanie, przez co pozostają bez konserwacji, a w najgorszym przypadku nawet wprowadzają w błąd. W praktyce często polegamy po prostu na kaczym typizowaniu Pythona, aby korzystać z abstrakcji. Dla programisty tego języka repozytorium jest *każdym* obiektem mającym metody `add(cos)` i `get(id)`.

Alternatywą, którą warto się zainteresować, są protokoły PEP 544 (<https://oreil.ly/q9EPC>). Dają one typizowanie bez możliwości dziedziczenia, które szczególnie spodoba się miłośnikom zasady „kompozycja ponad dziedziczenie”.

⁶ Może sobie myślisz — „A co z `list`, `delete` i `update`?”. Jednak w idealnym świecie obiekty modelu modyfikujemy pojedynczo, usuwamy w sposób miękki, tzn. za pomocą metody `batch.cancel()`, a aktualizujemy dane przy użyciu wzorca Jednostka Pracy opisanego w rozdziale 6.

⁷ Aby naprawdę odnieść korzyści z używania abstrakcyjnych klas bazowych (jeśli jakieś są), korzystaj z narzędzi pomocniczych, takich jak `pylint` i `mypy`.

Gdzie tkwi haczyk

Mówi się, że ekonomiści znają cenę wszystkiego, ale nie znają wartości niczego. Natomiast programiści znają zalety wszystkiego, ale nie znają żadnych kompromisów.

— Rich Hickey

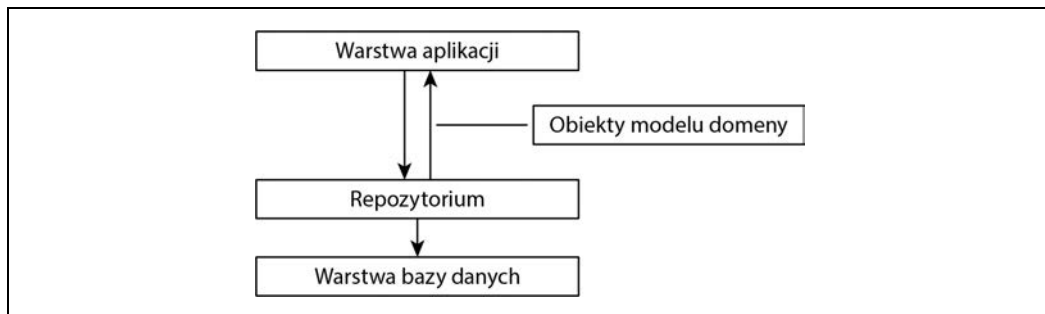
Na początku opisu każdego wzorca w tej książce zadajemy pytania: „Co dzięki niemu zyskamy? Co będziemy musieli dać w zamian?”.

Zazwyczaj najniższą ceną jest wprowadzenie przynajmniej dodatkowej warstwy abstrakcji i choć możemy mieć nadzieję, że ogólny poziom złożoności się zmniejszy, lokalnie zostanie zwiększony. Poza tym poniesiemy koszt związany z przenoszeniem części programu i jego utrzymaniem.

Wzorec Repozytorium jest jednak prawdopodobnie najprostszy z wszystkich opisanych w tej książce, jeśli już zaczynałeś planować wdrażanie DDD i odwracanie zależności. Jeśli chodzi o nasz kod, to po prostu zamienimy abstrakcję SQLAlchemy (`session.query(Batch)`) na inną (`batches_repo.get()`), którą sami zaprojektujemy.

Przy każdym dodawaniu nowego obiektu domeny, który będziemy chcieli móc pobierać, będziemy musieli napisać kilka wierszy kodu w naszej klasie repozytorium, ale w zamian otrzymamy prostą abstrakcję naszej warstwy magazynowej, którą będziemy kontrolować. Wzorec Repozytorium ułatwi wprowadzanie fundamentalnych zmian w sposobie przechowywania danych (zobacz dodatek C) i — jak się wkrótce przekonasz — pozwala na łatwą imitację w celu przeprowadzania testów jednostkowych.

Dodatkowo wzorec Repozytorium jest tak powszechny w świecie DDD, że jeśli napotkasz programistów, którzy przeszli na Pythona z Javy lub C#, to prawdopodobnie będą go znać. Na rysunku 2.5 przedstawiono schemat tego wzorca.

Rysunek 2.5. Wzorec Repozytorium

Jak zawsze, zaczynamy od testu. Ten można byłoby zaklasyfikować jako test integracyjny, ponieważ za jego pomocą sprawdzamy, czy nasz kod (repozytorium) jest prawidłowo zintegrowany z bazą danych. Dlatego w kodzie są pomieszczone zwykle zapytania SQL z wywołaniami i asercjami dotyczącymi naszego własnego kodu.

W odróżnieniu od wcześniejszych testów ORM, te testy mają szansę zostać w naszej bazie kodu na dłużej, szczególnie jeśli jakiegokolwiek części modelu domeny sprawiają, że mapowanie obiektowo-relacyjne nie jest proste.

Test repozytorium do zapisywania obiektu (test_repository.py)

```
def test_repository_can_save_a_batch(session):
    batch = model.Batch("batch1", "RUSTY-SOAPDISH", 100, eta=None)

    repo = repository.SqlAlchemyRepository(session)
    repo.add(batch) ❶
    session.commit() ❷

    rows = list(session.execute(
        'SELECT reference, sku, _purchased_quantity, eta FROM "batches"' ❸
    ))

    assert rows == [("batch1", "RUSTY-SOAPDISH", 100, None)]
```

❶ `repo.add()` to metoda, którą testujemy.

❷ Wywołanie `.commit()` umieściliśmy poza repozytorium i pozostawiliśmy je pod odpowiedzialnością wywołującego. To rozwiązanie ma zalety i wady. Niektóre z naszych powodów staną się jasne, gdy dojdziemy do rozdziału 6.

❸ Za pomocą zapytań SQL sprawdzamy, czy zostały zapisane odpowiednie dane.

Następny test dotyczy pobierania partii i alokacji, więc jest bardziej skomplikowany.

Test repozytorium dotyczący pobierania skomplikowanego obiektu (test_repository.py)

```
def insert_order_line(session):
    session.execute( ❶
        'INSERT INTO order_lines (orderid, sku, qty)'
        ' VALUES ("order1", "GENERIC-SOFA", 12)'
    )
    [[orderid_id]] = session.execute(
        'SELECT id FROM order_lines WHERE orderid=:orderid AND sku=:sku',
        dict(orderid="order1", sku="GENERIC-SOFA")
    )
    return orderline_id

def insert_batch(session, batch_id): ❷
    ...

def test_repository_can_retrieve_a_batch_with_allocations(session):
    orderline_id = insert_order_line(session)
    batch1_id = insert_batch(session, "batch1")
    insert_batch(session, "batch2")
    insert_allocation(session, orderline_id, batch1_id) ❸

    repo = repository.SqlAlchemyRepository(session)
    retrieved = repo.get("batch1")

    expected = model.Batch("batch1", "GENERIC-SOFA", 100, eta=None)
    assert retrieved == expected # Batch.__eq__ tylko porównuje referencję ❹
    assert retrieved.sku == expected.sku ❺
```

```

    assert retrieved._purchased_quantity == expected._purchased_quantity
    assert retrieved._allocations == { ❷
        model.OrderLine("order1", "GENERIC-SOFA", 12),
    }

```

- ❶ To jest test odczytu, więc kod SQL przygotowuje dane do odczytania przez `repo.get()`.
- ❷ Oszczędzimy sobie rozwodzenia się nad `insert_batch` i `insert_allocation`. Chodzi o utworzenie paru partii i — w tej, która nas interesuje — alokowanie istniejącej pozycji zamówienia.
- ❸ To jest to, co sprawdzamy. Pierwsza asercja sprawdza, czy typy pasują oraz czy referencja jest taka sama (ponieważ, jak pamiętamy, Batch jest jednostką i mamy dla niej własną metodę `eq`).
- ❹ Sprawdzamy także najważniejsze atrybuty, w tym `._allocations`, który jest zbiorem obiektów wartości `OrderLine`.

To, czy należy napisać testy dla każdego modelu, jest kwestią otwartą. Kiedy napisze się testy tworzenia, modyfikowania i zapisywania dla jednej klasy, w przypadku pozostałych można poprzestać na minimalnym teście, a nawet zupełnie zaniechać testowania, jeśli wszystkie są zbudowane według jednego wzorca. W naszym przypadku konfiguracja ORM tworząca zbiór `._allocations` jest dość skomplikowana, więc zasługiwała na specjalny test.

Teraz mamy coś takiego:

Typowe repozytorium (repository.py)

```

class SQLAlchemyRepository(AbstractRepository):

    def __init__(self, session):
        self.session = session

    def add(self, batch):
        self.session.add(batch)

    def get(self, reference):
        return self.session.query(model.Batch).filter_by(reference=reference).one()

    def list(self):
        return self.session.query(model.Batch).all()

```

Punkt końcowy Flask może teraz wyglądać następująco:

Użycie naszego repozytorium bezpośrednio w punkcie końcowym API

```

@flask.route.gubbins
def allocate_endpoint():
    batches = SQLAlchemyRepository.list()
    lines = [
        OrderLine(1['orderid'], 1['sku'], 1['qty'])
        for l in request.params...
    ]
    allocate(lines, batches)
    session.commit()
    return 201

```

Ćwiczenie dla czytelnika

Kiedyś na konferencji poświęconej tematyce DDD wpadliśmy na znajomego, który powiedział, że nie używał ORM już od 10 lat. Zarówno wzorzec Repozytorium, jak i ORM to abstrakcje czystego kodu SQL, więc używanie obu nie jest konieczne. Może w takim razie zaimplementujemy nasze repozytorium bez użycia ORM? Kod znajdziesz w archiwum na serwerze FTP (folder *r02_ćwiczenie*).

Są tam testy repozytorium, ale napisanie zapytań SQL pozostawiliśmy Tobie. To może być trudniejsze albo łatwiejsze, niż myślisz. Jak by nie było, najlepsze jest to, że dla reszty naszej aplikacji to bez znaczenia.

Budowa imitacji repozytorium na potrzeby testów nie jest łatwa

Oto jedna z największych korzyści użycia wzorca Repozytorium:

Prosta imitacja repozytorium wykorzystująca zbiór (repository.py)

```
class FakeRepository(AbstractRepository):

    def __init__(self, batches):
        self._batches = set(batches)

    def add(self, batch):
        self._batches.add(batch)

    def get(self, reference):
        return next(b for b in self._batches if b.reference == reference)

    def list(self):
        return list(self._batches)
```

To proste opakowanie zbioru, więc wszystkie metody są jednowierszowe.

Użycie imitacji repozytorium w testach jest naprawdę łatwe i mamy prostą abstrakcję, która jest łatwa w użyciu i nie sprawia kłopotów w opisie.

Przykład użycia imitacji repozytorium (test_api.py)

```
fake_repo = FakeRepository([batch1, batch2, batch3])
```

W następnym rozdziale pokazujemy przykład użycia tej imitacji w praktyce.

Budowa imitacji dla abstrakcji jest doskonałym sposobem na sprawdzenie jakości projektu — jeśli imitacja jest trudna do napisania, to znaczy, że poziom skomplikowania abstrakcji może być zbyt duży.

Czym są porty i adaptery w Pythonie

Nie zamierzamy nadmiernie zagłębiać się w zawilóści terminologiczne, ponieważ naszym podstawowym celem jest koncentracja na odwróceniu zależności, a specyficzne właściwości wykorzystywanej techniki nie są aż tak istotne. Mamy jednak świadomość, że ludzie używają odrobinę różniących się definicji.

Porty i adaptery pochodzą ze świata programowania obiektowego. My posługujemy się definicją głoszącą, że *port* jest *interfejsem* między naszą aplikacją i tym, co chcemy wyabstrahować, natomiast *adapter* to *implementacja* stojąca za tym interfejsem lub tą abstrakcją.

W języku Python nie ma interfejsów w ścisłym znaczeniu, w związku z czym, choć łatwo można zidentyfikować adapter, definicja portu może być trudniejsza. Jeśli używamy abstrakcyjnej klasy bazowej, to ona jest portem. Jeśli nie, to port jest naszym typem, z którym zgadzają się Twoje adaptery i którego oczekuje Twoja podstawowa aplikacja — nazwy funkcji i metod oraz nazwy ich argumentów i typy.

Konkretnie mówiąc, w tym rozdziale `AbstractRepository` jest portem, a `SqlAlchemyRepository` i `FakeRepository` są adapterami.

Podsumowanie

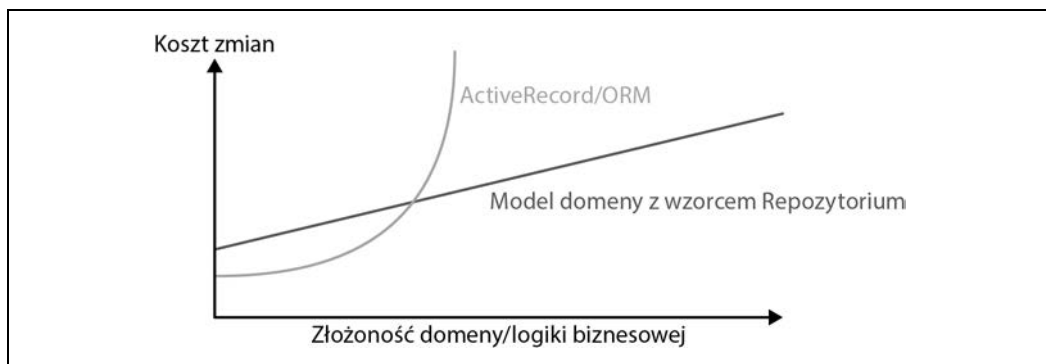
Pamiętając o przytoczonych słowach Richa Hickeya, w każdym rozdziale przedstawiamy podsumowanie zalet i kosztów każdego opisanego wzorca architekuralnego. Chcemy podkreślić, że nie każda aplikacja musi być zbudowana w ten sposób. Tylko czasami aplikacja i domena są na tyle skomplikowane, że warto zainwestować czas i wysiłek w dodanie kolejnych warstw abstrakcji.

W tabeli 2.1 znajduje się wykaz zalet i wad wzorca Repozytorium i naszego modelu niezależnego od sposobu przechowywania danych.

Tabela 2.1. Wzorzec Repozytorium i niezależność od sposobu przechowywania danych — kompromisy

Zalety	Wady
• Mamy prosty interfejs między magazynem danych i naszym modelem domeny. • Łatwo możemy utworzyć imitację repozytorium na potrzeby testów jednostkowych i zmienić sposób przechowywania danych, ponieważ model jest całkowicie oddzielony od spraw infrastrukturalnych. • Napisanie modelu domeny przed rozważeniem kwestii przechowywania danych pomaga nam skupić się na bieżącym problemie. Jeśli kiedyś zdecydujemy się radykalnie zmienić nasze podejście, możemy to zrobić w modelu, a kwestie związane z kluczami obcymi czy migracjami możemy odłożyć na później. • Nasz schemat bazy danych jest bardzo prosty, ponieważ w pełni kontrolujemy sposób mapowania obiektów na tabele.	• Sam ORM także daje pewien stopień niezależności. Zmiana kluczy obcych może być trudna, ale już zmiana bazy danych MySQL na Postgres w razie potrzeby nie powinna sprawić kłopotów. • Ręczne utrzymywanie mapowań ORM wymaga dodatkowej pracy i kodu. • Każda dodatkowa warstwa abstrakcji zwiększa koszty utrzymania i wprawia w osłupienie programistów Pythona, którzy nigdy wcześniej nie mieli do czynienia z wzorcem Repozytorium.

Na rysunku 2.6 jest przedstawiona prosta teza — tak, w prostych przypadkach niezależny model domeny jest trudniejszy do zaimplementowania niż prosty wzorec ORM/ActiveRecord⁸.

Rysunek 2.6. Koszty modelu domeny przedstawione na wykresie

Jeśli Twoja aplikacja jest prostym opakowaniem CRUD (ang. *create-read-update-delete*) bazy danych, to nie potrzebujesz modelu domeny ani repozytorium.

Jednak im bardziej jest skomplikowana domena, tym większe korzyści da inwestycja w uwolnienie się od spraw infrastrukturalnych pod względem łatwości wprowadzania zmian.

Nasz kod nie jest wystarczająco skomplikowany, aby dać nam przynajmniej przedsmak tego, co widać po prawej stronie wykresu, ale możemy zauważyć pewne korzyści. Wyobraź sobie na przykład, że pewnego dnia postanawiamy przenieść alokacje z obiektu `Batch` do `OrderLine`. Gdybyśmy używali Django, musielibyśmy zdefiniować i przemyśleć migrację bazy danych, aby móc wykonać jakiegokolwiek testy. Dzięki temu, że nasz model jest zwykłym obiektem Pythona, możemy zmienić `set()` na nowy atrybut, a konieczność przemyślenia struktury bazy danych możemy odłożyć na później.

Podsumowanie wiadomości o wzorcu Repozytorium

Zastosuj odwrócenie zależności do swojego ORM

Nasz model domeny powinien być wolny od kwestii związanych z infrastrukturą, a więc to ORM powinien importować model, nie odwrotnie.

Wzorec Repozytorium jest prostą abstrakcją magazynu danych

Repozytorium daje iluzję, że kolekcja obiektów znajduje się w pamięci. Ułatwia utworzenie imitacji repozytorium do testowania i pozwala na wymianę podstawowych elementów infrastruktury bez powodowania problemów z działaniem aplikacji. W dodatku C zamieściliśmy przykład.

⁸ Schemat inspirowany artykułem *Global Complexity, Local Simplicity* (<https://oreil.ly/fQXkP>) Roba Vensa.

Pewnie się zastanawiasz, jak tworzyć obiekty tych repozytoriów, czy to prawdziwych, czy imitacji. Jak będzie wyglądała nasza aplikacja Flask? Tego dowiesz się w rozdziale, w którym opisujemy wzorzec Warstwa usług.

Przedtem jednak czeka Cię jeszcze krótka dygresja.

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

Architektura nowoczesnych aplikacji w Pythonie

Python zyskuje coraz większą popularność i jest wykorzystywany do tworzenia różnych aplikacji, jednak projektowanie dużych, niezawodnych systemów w tym języku bywa wyzwaniem. Rozwijanie złożonych systemów o wysokiej jakości wymaga zastosowania odpowiedniej architektury. Trudno w Pythonie stosować takie wysokopoziomowe wzorce projektowe jak architektura sześciokątna, architektura oparta na zdarzeniach czy wzorce zalecane w projektowaniu dziedzinowym (DDD). Sytuacji nie poprawia również to, że klasyczna literatura dotycząca metod zarządzania złożonością aplikacji zawiera przykłady kodu napisanego w Javie lub C#.

Ten praktyczny przewodnik przybliży projektantom sprawdzone wzorce architektury, które ułatwiają zapewnienie nad złożonością aplikacji i pozwalają wykorzystać zestawy testów. Prezentację poszczególnych wzorców oparto na przykładowej, stopniowo rozbudowywanej aplikacji. Podejście to pozwoliło na pokazanie zalet metodyki TDD. W rozdziałach poświęconych modelowaniu dziedzinowemu zwrócono uwagę na unikanie zależności zewnętrznych przy zapewnieniu integralności danych. Wśród ciekawszych koncepcji warto wskazać wykorzystywanie zdarzeń w roli wzorca integracji usług w architekturze mikrouslugowej. Zaprezentowano również praktyczne strony stosowania kilku frameworków i technologii Pythona, między innymi Flask, SQLAlchemy, pytest, Docker i Redis.

W tej książce między innymi:

- modelowanie dziedzinowe i stosowanie wzorców DDD
- jednostki, obiekty wartości i agregaty w architekturze domenowej
- tworzenie modeli bez zbędnych zależności
- zdarzenia, polecenia i szyna wiadomości
- wzorce architektury zdarzeniowej i mikrouslug reaktywnych

Harry Percival był konsultantem specjalizującym się w zarządzaniu, później brał udział w pracach nad arkuszem kalkulacyjnym Resolver One. Pracował w PythonAnywhere LLP i promował metodykę TDD na konferencjach, warsztatach i innych wydarzeniach na całym świecie. Obecnie pracuje w MADE.com.

Bob Gregory jest architektem oprogramowania w MADE.com. Od ponad dekady zajmuje się systemami sterowanymi zdarzeniami i architekturą domenową.

Helion

 helion.pl

 HELION SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
helion@helion.pl

Sprawdź nasze szkolenia!

SZKOLENIA

AKADEMIA IT & BUSINESS

HELIONSZKOLENIA.PL

KOD KORZYŚCI
Sięgnij po więcej! ▶

ISBN 978-83-283-7126-2

9 788328 371262

INFORMATYKA W NAJLEPSZYM WYDANIU

Cena: 67,00 zł